

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Revuegirl

Nr 2032

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE REVUE-GIRL

HOOFDSTUK I.

EEN VREEMD MEISJE

Het was ongeveer half negen in de avond en langzamerhand begonnen de meisjes binnen te komen in de ruime, ondergrondse kleedkamer voor de girls van het Trianon-Theater aan Jefferson Street gelegen, op de hoek van East Broadway. Sedert een dag of acht liep er een nieuwe revue, met veel reclame aangekondigd en waarin een nieuwe ster, die de naam droeg van Ina Fetch, haar triomfen vierde.

De directie was er ook in geslaagd, voor veel geld, een komiek te engageren, die nog beter moest zijn dan de beroemde Crock.

De aankleding van de revue spotte met iedere beschrijving. Tenminste volgens de aanplakbiljetten en peperdure, betaalde reclames in de grote bladen. Er waren niet minder dan twee en dertig girls van de allerbeste, er was een zangkoor van zestig meisjes. Men kreeg een tenor te horen, die een zeer voordelige positie aan de Opera had verlaten, omdat Ted Manasse, de directeur

van het Trianon-Theater hem nog een duizend dollar per maand meer had geboden.

• Van de planken der grote opera naar die van het variété was wel een grote sprong, maar de tenor met z'n prachtige stem had hem zonder schromen gewaagd, waarschijnlijk in de mening, dat een bed van dollars zacht was om op neer te vallen!

Voor het uiterlijk wijkt het Trianon-Theater slechts weinig af van de tientallen andere, die men in deze buurt van New York vindt. Veel graniet, veel marmer, veel spiegels en verguldsels en bovenal: veel licht!

Want het moet gezegd worden, dat mijnheer Ted Manasse wist wat reclame betekent! Hij was de eerste, die op het denkbeeld kwam, de gehele gevel van zijn inrichting in « Floodlight » te doen baden en in dat helle schijnsel op een hoogte van vijf en twintig meters boven de straat, de twee en dertig girls voorbij te laten marcheren over

een zeer smal plankje zonder leuning, zodat een duizeling of een misstap een dodelijke val betekende.

De meisjes wisten dat evengoed als mijnheer Manasse het wist, maar het hoorde nu eenmaal bij hun vak en dat bracht nog heel wat andere eisen mee.

Het was soms wel bitter koud, zodat de meisjes zeer luchtig gekleed moesten paraderen, de ene raamdeur uit langs de gevel wandelen en door het andere raam het gebouw weer binnen stappen.

Mijnheer Manasse was bijzonder trots op zijn vinding, die hij niet te duur betaald achtte met een longontsteking van twee zijner sujetten.

Daar beneden, in de grote kelderzaal stond een lange tafel in het midden, met kleedplaatsen aan weerszijden en dan nog een rij kleedtafels langs de beide wanden.

Aan het ene eind was een douche, juist zo als in een zweminrichting en aan het andere einde was de vestiaire, waar de girls hun overgoed ophingen.

Iedereen had een haak voor de gewone klederen, een stander voor de schoenen en terzijde van de toilettafel een kastje dat men kon afsluiten, waarin kostbaarheden konden weggeborgen worden.

Het was een onderneming op zich zelf, ervoor te zorgen, dat de tien tot zestien costuums, die ieder dansmeisje in een revue draagt, juist bijtijds ter plaatse waren! Daarvoor moesten vier kleedsters zorgen, die bedrijvig af en aanliepen met alles wat er nodig was, zonder ophouden, van half negen tot dikwijls ver over middernacht.

Naast deze kleedruimte voor de dansmeisjes was er een nog groter voor de choristen, die er mede in verbinding stond door een viertal poortachtige doorgangen.

Uit beide vertrekken kon men, langs een stenen trap van zes treden, naar boven, naar het toneel, komen.

Op een brede gang kwamen de deuren uit van de kleedkamers der sterren, kenbaar aan een grote koperen, acht-

puntige ster, die met nageltjes op het paneel was bevestigd.

Onder de eerste meisjes, die waren binnen gekomen was er een vrij groot, slank en blond als een jonge lentedag, die haar kleedplaats had op slechts drie nummers van de trap, hetgeen algemeen als een groot geluk werd beschouwd. Want hoe dichter bij de trap, hoe eerder men boven was en hoe minder kans men liep, iets omver te lopen, in een kostbaar hoedje van zilvergaas te trappen, of ergens aan te blijven haken.

Het blonde meisje heette Mabel Haldrup. Haar vader was een Zweed en naar Amerika gekomen, toen zij een kind van vijf jaar was.

Hij was gestorven toen zij vijftien zou worden en van dat ogenblik af zorgde zij voor haar moeder en een broertje, dat zelfs voor een land als Amerika nog een weinig te jong was, om zijn eigen boterham te verdienen, want het wicht ging nog altijd gekleed in dat driekantige kledingstuk, dat zo herhaaldelijk op een dag vernieuwd moet worden.

Mabel ging dadelijk voor haar plaats zitten, na haar overgoed op haar nummer in de vestiaire te hebben gehangen en begon zich te verkleeden met die bijna werktuigelijke bewegingen die het gevolg zijn van de gewoonte. De revue ving om negen uur aan en de meisjes kregen een half uur om zich voor het eerste tafereel gereed te maken.

Binnen enkele tellen was de gehele kleedzaal volgelopen met snaterende lachende en drukke meisjes, die een ogenblik daarna al voor hun toilettafel zaten en zich snel en handig begonnen te schminken.

In een kamer boven aan de trap klonk reeds het geluid van saxophoons, fluiten, cello's en violen.

Precies om negen uur stormden de girls als een vlucht opgejaagde mussen op een schelsein naar boven, op de seconde af stonden zij op een lange rij op het toneel en rees voor de eerste

maal het doek onder het oorverdovend geschetter van een jazzorkest van dertig man.

Tien minuten later kwamen zij al weer terug snellen alsof zij werden voortgezweept, vielen neer voor hun tafels en deden vlug andere klederen aan, want zij moesten nu Egyptische dansmeisjes voorstellen. En juist op dat ogenblik kwam een van de kleedsters vlug de trap afdribbelen met een grote ruiker bloedrode rozen in de hand die zij zwiwend, maar met een veel betekenend knipoogje, neerlegde naast de eenvoudige kapdoos van Mabel.

Het meisje kleurde heftig, maakte zelfs een beweging van schrik en scheen zich al naar de vrouw te willen wenden, maar deze was al weer aan haar werk gegaan.

Onmiddellijk werden er tien, twintig paar stekende, onderzoekende, jaloeuse ogen op het jonge meisje gericht en heel aan het einde van de rij kirde een hoog stemmetje treiterend:

— Mike houdt het lang vol, schat! Maar laat het niet te lang duren, want hij mocht eens ongeduldig worden en je laten schieten!

— Dat hoop ik vurig! zei Mabel, met zoveel ernst, dat een paar meisjes haar verbaasd aanzagen.

Een van haar, die schuin tegenover haar zat, Laura Depret geheten, keek om de smalle spiegel heen en zei verward.

— Dat meen je toch niet in ernst, kind? Wel, de anderen komen er misschien niet rond voor uit, maar neem gerust van mij als waarheid aan, dat zij de grond zouden kussen, waarop de dierbare Mike Puddler zijn verlakte schoenen neerzet, als hij maar een vinger naar haar uitstak.

ger naar haar uitstak. En daarom, Mabel, vind ik jou een vreemd meisje. Hij laat je nu al een week achter elkaar bloemen brengen en tot tweemaal hebben ze je hier een briefje namens hem gebracht!

— Spreek voor je zelf, schat! snerp-

te dezelfde schelle stem van zoeven heel aan het einde van de tafel. Jij hebt een veel te brutale mond! En wat Mabel betreft, ze houdt zich maar zo! Ze warmt hem op! Heel verstandig van haar. Als je de mannen aan het lijntje weet te houden.

Mabel was opgestaan, nu doodsbleek onder het dunne laagje schmink, en zei:

— Wat je daar zegt is heel gemeen, Suze Andrew! En je weet dat het niet waar is! Ik zou de hemel danken, als die man mij met rust liet!

— Je bent een vreemd meisje, herhaalde Laura hoofdschuddend. Weet je dan nu nog niet, dat Mike Puddler de rijkste, meest geduchte smokkelaar van de Jeffersonwijk is?

Mabel zei snel:

— Ik vind dat hij een afschuwelijk beroep uitoefent. En ik kan hem nu eenmaal niet uitstaan, ik ben bang voor hem, zoals ik bang ben voor een grote spin! Ik wilde dat hij mij met rust liet.

Op dit ogenblik liepen er boven aan de trap met langzame stappen een paar heren in avondtoilet voorbij, rustig hun sigaret rokend. De oudste was bijna een hoofd langer dan de jongste en hij had een fijnbesneden regelmatig gelaat, hij liep kaarsrecht en zijn houding getuigde van ingehouden kracht en lenigheid.

Onmiddellijk veranderde het onderwerp van gesprek daar beneden.

— Wie zijn dat toch? Wie zijn die heren? Gisteren en eergisteren waren zij hier ook al! Zeker goede vrienden van de baas, anders mochten ze hier niet komen!

— Engelsen! antwoordde Laura kortaf. En doen jullie maar geen moeite, onschuldige engeltjes, want jullie hebben geen kans hoegenaamd!

— Zij zegt wat! snerpde de schelle stem van Suze. Jij denkt, geloof ik, dat wij op de loer liggen naar rijke mannen, als katten voor een muizenhol!

— Ja, dat geloof ik! antwoordde Laura doodkalm. Tenminste voor wat een deel van jullie betreft. En bij dat deel mag jij je zelf ook rekenen.

Suze vloog van haar bankje op en kwam als een furie voor Laura staan, met de handen in de zijde en terwijl haar zwarte ogen van woede en haat fonkelden. Zij viel bijna over haar woorden, toen zij uitbarstte:

— Schijnheilige pleegzus! Jij bent te goed voor ons! Wat heb je van ons te zeggen? Net of jij de kat niet in 't donker zult knijpen! Ik heb lust om je wangen open te halen! Ik zal...

De vuurspuwende Suze moest haar voornemens op dit gebied tot later uitstellen, want snerpend en dreigend klonk de schel en als een wervelwind stoven de meisjes de trap weer op en Suze moest zich haasten, nog vlug haar Egyptische hoofdkap op te zetten, wilde zij een zware boete mislopen.

Tien seconden later schuifelden vier en zestig voetjes, licht en sierlijk, over de glad geworden planken van het toneel, glimmend door het gebruik.

En weer vijf minuten later waren zij gereed, en moesten zij zich naar beneden reppen om het Egyptische strepenkleedje weer haastig te verruilen tegen het luchtig gewaad van bloemenmeisjes op Haiti.

Juist toen Mabel haastig langs de gang liep, werd een der deuren met een ster er op, opengeworpen en een grote rosblonde vrouw met een rokje van nagemaakte parelen trad op de gang en zei met gedempte stem, terwijl zij ruw Mabel tegen de schouder drukte:

— Kun jij niet zien waar je loopt? Wandel je moedwillig over mijn voeten?

Het jonge meisje stamelde:

— Maar Miss Ina, ik zag u in het geheel niet! Hoe kon ik u over uw voeten lopen terwijl u juist uit uw kamer komt!

— Ik zeg dat je het opzettelijk deed! Pas op, want ik houd je in het oog!

En toen liep ze haastig verder, want

men had haar ongeduldig gewenkt.

Langzaam en nog ontdaan ging Mabel verder, totdat de anderen haar opduwden, in hun snellen ren naar de kleedtafels. Zodra zij weer zat, zei Laura op haar nuchtere toon:

— Dat was daar een aangename ontmoeting, meisje! Het is jammer dat ik het moet zeggen, maar nu wordt je leven niet heel erg prettig hier. Je hebt Ina hier tegen je in het harnas gejaagd!

— Maar waarom? Ik heb haar zelfs niet aangeraakt! Zij gooide ineens de deur open!

— Och! jij dom gansje! hernam Laura hoofdschuddend, haar een been in de pijp van een vuurrode, wijde, Turkse harembroek stekend. Het was natuurlijk maar een voorwendsel! Ze heeft een hekel aan je!

— Maar waarom dan toch? vroeg Mabel, wanhopig. Ik heb haar niets gedaan!

— Wel, ze denkt dat je haar Mike wil aftroggelen!

Mabel keek Laura, de enige met wie zij enigszins vertrouwelijk omging ondanks haar ruwe openhartigheid, of misschien juist daarom, een paar seconden met open mond aan en bracht er toen met moeite uit:

— Dat kan ik niet geloven! Dat is afschuwelijk! Laat zij in 's hemelsnaam die man nemen en mij met rust laten!

— Wel, ze had hem ook al bijna en toen heeft hij jou gezien en nu bestaat er geen Ina meer voor hem! hernam Laura rustig, en haar tweede been verdween in een pijp.

Juist op dat ogenblik kwam er een kleedster met een pakje en een brief in de hand de trap af.

Even zwijgend als zoeven legde zij die twee voorwerpen naast de ruiker neer. Er viel een stilte in de grote zaal.

Het gelaat van Mabel had een harde uitdrukking, toen zij luid riep:

— Juffrouw Marsh, wilt u even wachten? Met snelle vingers rukte Mabel het gouden koordje los, dat om het pakje zat, ontvouwde het zijdepapier en sloeg het deksel terug van een fraai etui.

Op een bedje van zwart satijn lag daar een fraai snoer parelen. Van alle kanten gingen kreten van bewondering en afgunst op. Maar Mabel sloeg nauwelijks een blik op het fraaie sieraad, liet het weer neervallen in het etui, klapte het dicht, wikkelde het in het papier en zei met trillende stem:

— Juffrouw Marsh, wees zo goed en geef dat terug aan de heer, die het

hier liet brengen.

Met op elkaar genepen lippen nam Mabel het briefje op, scheurde het wild in vier stukken en wierp die naast zich op de grond. Daarna nam zij de ruiker van haar tafel, en wierp hem in een wijde boog onder een der wastafels. Daarop begon ze zich zwijgend te verkleeden.

HOOFDSTUK II.

MIKE PUDDLER DOET ZICH KENNEN

Anderhalf uur later was het pauze. In de ruime toneelzaal, waar het publiek aan ronde, fijn gedekte tafels zat en waar men kon souperen onder het volgen van de revue, gonsde het van het stemmenrumoer.

Op een verhoging, recht tegenover het toneel en waar eveneens tafeltjes waren neergezet, zaten de twee heren, over wie de meisjes zoeven gefluisterd hadden. Zij zouden wel zeer verbaasd hebben opgezien, als zij geweten hadden, dat die twee elegante bezoekers Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand waren!

De twee onafscheidelijken waren met James Henderson, de chauffeur sedert enige tijd in New York.

Het scherm was nauwelijks gevallen of Brand begon op een fluisterende toon:

— Ik geloof niet, dat wij hem hier zullen aantreffen, Edward!

— Hij kan nog komen, Charles!

— Maar heb je je niet vergist? Was het wel werkelijk Andy Howell, een van de luitenants van professor Shirly, die je bij de ingang hebt menen te zien?

— Ik kan me niet vergissen, Charles! antwoordde Raffles kortaf. Het was de luitenant van die gevaarlijke,

geheimzinnige bendechef, die weer van zich doet spreken in New-York en die onvindbaar schijnt te zijn. Het is bijna een jaar geleden, dat wij een ontmoeting met hem hadden, maar ik heb dat zwarte, duistere, smalle gezicht niet vergeten!

— Maar, waarom zoek je hem eigenlijk?

— Daarom zoek ik hem niet, Charles, hernam Raffles. Maar ik beschouw hem als het loodvisje, dat de haai vooruitzwemt! Hij is een der vertrouwden van Shirly en ik weet zeker, dat die niet zo onzichtbaar is als destijds de Meester van de bende van het «kwade oog». Dat allergevaarlijkste heerschap was inderdaad zelfs aan zijn naaste helpers volkomen onbekend en alleen door veel geluk en het toeval hebben wij ruim een jaar geleden een eind kunnen maken aan zijn geheimzinnige misdaden. Met professor Shirly is het geheel iets anders! De naam is natuurlijk gefingeerd, tenminste dat vermoed ik, maar de man zelf leeft en woont hier, zijn kapiteins en luitenants spreken met hem en dat maakt hem kwetsbaar! Indien wij de wegen van

Andy Howell kunnen nagaan, dan zal hij ons vroeg of laat ook wel op het spoor brengen van de geduchte professor! Kom mede, dan gaan wij nog eens naar het toneel!

— Je moet wel goede maatjes zijn met Ted Manasse, dat hij je dat toestaat?

— Uitstekende maatjes! antwoordde Raffles met een glimlach. Maar dat kan iedereen worden, die met een pakje bankbiljetten zwaait! En de kans is groot, dat wij Mijnheer Howell eerder daar zullen aantreffen, dan in de zaal!

De twee vrienden hadden de toeschouwersruimte verlaten, volgden een gang in de vorm van een hoefijzer en kwamen zo voor een deur, die bewaakt werd door een portier, maar deze stond onmiddellijk op van zijn stoel, tikte grijnslachend aan zijn pet en hield de deur wagenwijd open voor de twee deftig geklede heren.

Bijna onmiddellijk nadat zij de drempel gepasseerd waren klonk hun het geroezemoes tegemoet, dat men steeds gedurende de pauzes kan horen achter de schermen van een groot variététheater: een mengeling van gelach, gepraat, gezang, het gevloek der changeerders, de bevelende stem van regisseurs en toneelmeesters en het geluid van de decorstukken, die zwiepend worden weggedragen en vervangen door anderen.

Raffles was hier nog slechts twee keren geweest en toch kende hij in die doolhof van gangen, portalen en trappen de weg, alsof hij ze zelf gebouwd had.

Toen zij zo door de gang liepen, die naar de kleedkamer van de girls voerde, werden zij daar gepasseerd door een grof gebouwd man van een jaar of dertig, met een nek van een stier, een

rood gezicht, waarin zwarte, al te grote ogen schitterden, sterk gegomd haar, zwart als ravenvleugels en die waarschijnlijk door een van de beste kleermakers van New York gekleed werd.

— Herken je hem? Dat is nu Mike Puddler, bijgenaamd de Koning der Smokkelaars en die er prat op gaat, dat de politie hem nog nooit in de kraag heeft kunnen vatten! Hij moet een zeer slimme en toch ondernemende rakker zijn, glad als een aal en die vele vrienden moet hebben onder het lagere politiepersoneel.

— Ik geloof dat hij niet heel erg in zijn humeur is! zei Brand zacht.

Mike stond boven aan de trap stil, steunde zijn zware vuisten in de zijde en keek met duistere blik naar beneden, naar de girls, die zich allen reeds verkleed hadden en nu op hun plaatsen zaten, zoals het strenge voorschrift luidde.

De twee vrienden zagen hoe hij zacht en snel iets tot de zwijgzame kleedster zei, met haar houten gezicht, die daarop bevestigend knikte, de trap afgang, door de kleedkamer liep, een meisje met goudblond haar op de schouder tikte en een paar woorden tot haar sprak.

Zonder iets te zeggen stond het blonde kind op en verliet de kleedkamer door een deur heel achterin.

Niets daarvan was aan het oog van Raffles ontgaan.

Mike zelf was weggeslenterd met de handen in de zakken en Raffles maakte zich gereed, hem op enige afstand te volgen, toen Brand plotseling zijn arm greep en zijn aandacht met een enkele oogwenk vestigde op een lange in een overjas gestoken heer, die wat rond-

slenterde achter het toneel, als iemand die daar thuis hoort.

— Daar is hij! Daar is Andy Howell!

Raffles beet zich op de lippen en scheen een ogenblik in tweestrijd te zijn.

Toen zei hij kortaf:

— Hij loopt niet weg! Overigens, blijf jij hier en houd hem in het oog! Ik moet zien wat die zwarte kerel gaat uitrichten. Ik vertrouw de zaak volstrekt niet. Ik weet dat hij om Mabel Holdrup heendraait.

Hij had zich al afgewend, toen hij bemerkte dat er een kleedkamerdeur openging en de grote, rosblonde vrouw te voorschijn trad, die onmiddellijk met de man met de overjas op een driftige, radde toon tegen hem begon te praten.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er een grote, sterk gebouwde man aanwandelen, wiens komst Brand onmiddellijk verschrikt deed fluisteren:

— Dave Carroll!

— Ja, het is onze brave en raakschietende detective! zei Raffles glimlachend. Nu, hij zal mij wel niet herkennen, maar het is toch beter, als ik maak dat ik wegkom. Let goed op wat er gebeurt!

Raffles moest zich haasten, want van Puddler was al niets meer te zien.

Hij zag zijn brede rug opnieuw, aan het einde van een lange, wit gepleisterde gang en wel juist op het ogenblik, dat hij een deur opende en binnentrad, zonder links of rechts te zien.

Raffles was dadelijk op zijn hoede geweest en hield zich, alsof hij een sigaret opstak. Hij liep nu haastig verder, zijn schreden zo goed mogelijk dempend op de hardstenen vloer, totdat hij

voor de deur stond, waardoor hij Mike had zien binnen gaan.

Het was een zware, zeer stevige deur en toen Raffles heel voorzichtig aan de knop draaide, trokken zijn wenkbrauwen zich samen. Mike had de deur van binnen op slot gedraaid of gegrendeld.

Hij keek haastig terzijde, zag echter niemand. Hij haalde een fijn instrumentje voor de dag, dat hij zelfs hier te New York vervaardigd had uit hard staal en begon er het slot mede te bewerken.

Tien seconden later liet zich een tamelijk harde knap horen en Raffles deed zeer snel de deur open in de stellige verwachting, dat men het geluid daarbinnen gehoord moest hebben.

Hij zag echter niemand en hij begreep ook dadelijk, waarom het geluid onopgemerkt voorbij was gegaan.

Het vertrek, waarin hij nu binnentrad, helder verlicht, was geheel ledig. Tegenover de deur hing een zeer zwaar gordijn en daarachter hoorde hij een luide stem van een man, die zich blijkbaar opwond en met veel overtuiging en overredingskracht sprak, terwijl een andere veel zachtere en verschrikte stem zwakke tegenwerpingen maakte.

Raffles trad haastig naderbij en hoorde juist de man zeggen, met iets dreigends in zijn stem:

— Maar je schijnt in het geheel niet te beseffen, baby, hoever mijn macht gaat! Ik moet je zeggen, zoiets is mij nog nooit overkomen. Dat ik, Mike Puddler, een vrouw moet smeken, een simpel koormeisje. Het is mij nog nooit gebeurd! Ik ben er ook niet aan gewend en ik waarschuw je, dat ik die rol ook niet lang zal volhouden! Ik begrijp je niet! Je wijst rijkdommen

van de hand, die ik je in je schoot wil werpen! Je hebt me mijn parelen, alsof het vodden waren, door de oude March laten terugbrengen. Ik verdraag dit niet langer! Ik heb je verzocht hier te komen...

— U hebt me bedrogen! riep een meisjesstem heftig. March zei mij, dat ik bij de directeur moest komen! Als ik verwacht had, u hier te vinden, was ik nooit gegaan! En laat mij er nu uit, de pauze is zeker bijna afgelopen en ik word beboet als ik niet op tijd in de rij sta!

— Je blijft hier! hernam Mike ruw. Ik begin mijn geduld te verliezen! En ik zeg je, dat je me niet kent, als je gelooft, dat ik als een zoete jongen ruim baan zal maken en je zal prijsgeven. Zodra ik je zag, ben ik verliefd op je geworden en ik heb me zelf gezworen, dat je mij zult toebehoren!

— Ina is uw vrouw! riep de stem weer.

— De man lachte bulderend en herhaalde:

— Mijn vrouw? Hoe kom je bij die dwaasheid? Ze is een tijdlang mijn vriendinnetje geweest en anders niet!

— En ik? Wat zou ik worden? vroeg een trillende stem. Ga van die deur weg, ik wil eruit!

Op dat ogenblik sloeg Raffles het gordijn terzijde en vroeg volkomen kalm:

— Hindert deze man u, Miss Haldrup? Wilt u mij toestaan u van hem te bevrijden?

Maar Mike had zelf reeds in zijn schrik en woede, de greep van zijn grote, ruwe handen wat lossers gemaakt en het doodsbleke meisje had zich onmiddellijk bevrijd en snelde instinctmatig op Raffles toe, die haar echter on-

middellijk terzijde van zich schoof en zei:

— Pas op! Belet mij niet, dat ik hem goed in het oog houd! Maak dat u weg komt, denk om de boete!

— Ik dank u, mijnheer, begon Mabel, maar haar stem verstikte in haar keel en zij vluchtte haastig weg, achter hem om, langs het gordijn en door de zo handig geopende deur.

Mike was bleek geworden.

— Waar bemoei jij je mee? vroeg hij toen langzaam.

— Wel, met de zaken van een onschuldig meisje, dat er zich niet zelf mee bemoeien kan, antwoordde Raffles rustig.

— Hoe ben je hier binnen gekomen?

— Door de deur?

— Welzo, door de deur? Een deur die op slot was? hernam Mike weer, steeds even langzaam, dat is heel vreemd! Dat geeft heel wat te denken!

— Denk er maar van wat je wilt, Mike Puddler! Het is mij volkomen onverschillig. Maar het is mij daarentegen volstrekt niet onverschillig, wat er met de kleine Haldrup gebeurt! Neem je dus in acht en drijf deze zaak niet verder, of ik zou me verplicht zien, je de klauwen af te snijden. Neen, houd je handen in je zak stil en probeer maar niet, je proppenschietser zo te draaien, dat je mij door je zak heen kunt neerschieten! Denk je soms met een zuigeling te doen te hebben? Neem je handen uit je zakken!

Met een vals licht in zijn ogen nam Mike heel langzaam de linkerhand uit zijn zak. Raffles hield hem scherp in het oog, ongeveer een meter van hem afstaande. Hij zag hoe de rechterhand nog altijd doende was, een kleine

browning zodanig te draaien, dat de monding van het wapen in de richting van zijn tegenstander wees.

Toen haalde Raffles de schouders op en sloeg hem met een bliksem-snelle slag neer. En het was een slag die aankwam, want Mike sloeg om als een gevelde eik en kwam toen in een hoek terecht, met een dichtgebeukt oog.

Lang voor hij duizelig weer kon overeind krabbelen, had Raffles zich weer naar het toneel gespoed. Hij wenkte Mabel, nog voor hij op Brand toetrad en toen het meisje bedeesd naderbij kwam, zei hij zacht en vlug:

— Ontloop die man zoveel ge maar kunt, juffrouw Mabel! En als het even kan zeg dan dit gehele, voor u volmaakt ongeschikte beroep vaarwel! Ik wil u daar graag bij helpen. Hier is mijn kaartje, gij zult er mijn adres op vinden. Zie een vriend in mij, daar kunt ge het best mijn hulp van zoeven mee belonen. Hebt gij ouders?

— Een moeder, mijnheer!

— Dan kom ik u zo spoedig mogelijk opzoeken!

Op dat ogenblik ratelde de bel en als een troep vogeltjes, opgejaagd van een tak, vlogen de meisjes naar het toneel.

Raffles keek ze even na, stapte op Brand toe en vroeg:

— Wel?

— Wel, niets! antwoordde Brand mismoedig. Dave Caroll is bedaard weer weggekuierd, juist zoals hij gekomen is, na een beetje te hebben staan praten en lachen, met Andy Howell.

— Nu, dan is de schavuit op het ogenblik schotvrij! zei Raffles schou-

derophalend. En dan zoekt Dave natuurlijk naar iemand anders.

— Dat is waarschijnlijk! En hoe is het jou vergaan?

— O, ik heb die bruid moeten neerslaan! Hij heeft een erg harde kop, mijn knokkels doen er nog pijn van! antwoordde Raffles, waarop hij het gebeurde vertelde.

— Heb je Howell soms kunnen volgen? vervolgde hij toen.

— Tot aan de zaalingang. Hij moet nu ergens in een van de loges zitten, dicht bij het toneel. Hij heeft drie vrouwen bij zich, waarvan een onbekend en de twee anderen daarentegen maar al te goed.

— Mooi, dan hebben we wel een tien minuten vrij en zullen eens met de portier gaan praten, die, naar 't schijnt, een groot vriend moet zijn van Mabel Haldrup!

De twee vrienden daalden een houten trap af en bereikten zo de brede deur, waarboven het woord «Aristeningang» was geschilderd. Vlak bij de deur was de kleine, glazen kooi van de oude Drexler. Hij stond op de drempel van de buitendeur zijn pijpje te roken.

In zijn loge lagen wel drie ruikers, met kaartjes erin en veel betekenende doosjes. Op een rek stonden wel tien brieven. En in de verste hoek zaten, uiterst mistroostig, twee oude heertjes met opgetrokken knieën op twee maten stoelen, als ruiende parkietjes op hun stokje.

Zij waren beiden in rok, beiden volkomen haalhoofdig en zij namen elkander nu en dan wantrouwend op. Ieder hunner had een zeer grote ruiker op zijn schoot.

— Is dat een variéténummer? vroeg

Brand vol belangstelling aan de oude Drexler, naar de beide zwiigende grijsaards wendend?

— Neen, mijnheer, maar het kon er een zijn! antwoordde de portier grimmig. Zij zijn rijp voor een oud-mannenhuis en zij lopen nog het jonge grut achterna. Als ik maar durfde, zou ik ze met een stok wegranselen!

Raffles had de oude man onder de

arm genomen, voerde hem een weinig terzijde en begon:

— We weten dat u een der beste vrienden zijt van juffrouw Haldrup. Luister dan eens goed naar mij en laat ik je van te voren zeggen, dat ik veel belang stel in dat jonge meisje, maar niet op de manier van die beide mensenwrakken daar in hun glazen kooitjel

En daarop begon Raffles op gedempten toon te spreken.

HOOFDSTUK III.

IN DE VAL

De volgende dag had Raffles nodig om tal van onderzoekingen te doen naar zekere personen en toen hij er aan dacht, de oude mevrouw Haldrup te gaan opzoeken, was het daartoe veel te laat.

Niet zonder veel moeite had hij aldus de woonplaats weten te ontdekken van Howell. Hij was pas drie dagen te voren uit Chicago, waar hij waarschijnlijk lid was geweest van een benede, naar New York teruggekeerd en scheen nu een van de intiemsten te zijn van Puddler, de smokkelaarskoning.

En Raffles had bij dat onderzoek gemerkt, dat de komst van Dave Caroll in het huis van Manasse toch niet zo onschuldig en onbetekend was geweest, als Brand wel vermoed had, want hij zag de bekwame detective voor een zeer kort ogenblik in een gewone taxi zitten, die een paar seconden stil stond tegenover het huis, waar Howell woonde, waarop het voertuig weer was verder gereden. Dave scheen

ook een net te spannen om Howell.

Brand had intussen het huis van Puddler eens in ogenschouw genomen. Eigenlijk had hij er twee. Een in Jefferson Street, dezelfde straat, waarin het nachtlokaal van Manasse was gelegen, dat hij als een soort van kantoor scheen te gebruiken en dan een zeer fraaie villa in Brooklyn, aan de Franklin Street. Het was een tamelijk groot, oud huis, nauwelijks gemoderniseerd, maar met grote kamers en daar scheen de heer Puddler van te houden. Het huis had een tamelijk grote voortuin en lag geheel afzonderlijk. Om van zijn woonhuis naar zijn werkhuis te komen, had Puddler aan een half uur genoeg.

De twee vrienden dineerden die avond in een klein, pas geopend restaurant, niet ver van Walstreet. Vervolgens begaven zij zich naar hun eenvoudige kamers op de derde verdieping van een niet te duur pension, in de onmiddellijke nabijheid van het

Central Park. Zij vonden daar Henderson, die reeds van het gebeurde op de hoogte was gesteld.

Raffles sloot zich onmiddellijk op in zijn kamer en zette zich daar aan een arbeid, waarvan alleen Brand kennis droeg. Hij voltooide daar een paar kleine instrumenten, uiterst fijn en uit staal voor horlogeveren vervaardigd en werkte vervolgens aan een politiepenning, zo verbluffend goed nagemaakt, dat zelfs Dave Carroll, die er toch verstand van had, gezworen zou hebben dat zij echt was.

Alles werd zorgvuldig opgeborgen en toen was het half twaalf. Juist op dat ogenblik ging met een schel gertel de telefoon. Met enige verbazing nam Raffles het toestel ter hand en luisterde. Brand zag hoe zijn gelaat verbleekte en hoe zijn ogen een harde, dreigende uitdrukking kregen. Hij hoorde hem zeggen:

— Ik dank je, Drexler, ik ga de zaak onmiddellijk onderzoeken, zonder een seconde te verliezen!

Hij legde de hoorn neer en zei:

— Vrienden, wij moeten onmiddellijk aan het werk! Het ergste is gebeurd, Mabel Haldrup is ontvoerd. Drexler zegt, dat er zowat tien minuten geleden een auto is voor komen rijden en dat Mabel er in stapte. Het was een gewone taxi. Zij had de wagen zelf van de standplaats laten halen.

— Maar om die tijd was de voorstelling toch nog niet afgelopen?

— Natuurlijk niet! Maar haar moeder was plotseling ziek geworden. Drexler had zelf de telefonische mededeling gekregen en haar die overgebracht! En Manasse gaf haar verlof dadelijk weg te gaan! Dat heeft Drexler juist argwanend gemaakt, want

Manasse is zo niet! Die zou zijn meisjes laten optreden, al was op diezelfde dag hun vader begraven! De oude man ging combineren en vijf minuten later zat hij zo in angst, dat hij mij waarschuwde! Dat was trouwens de afspraak, die ik gisteren met hem gemaakt heb. Ben je klaar? Op weg dan en de hemel geve, dat wij niet te laat komen!

Onder het spreken hadden zij zich reeds aangekleed en nu stormden de drie mannen de trap af.

In een naburige garage, die dag en nacht geopend was, stond hun auto. Zij sprongen er in en Henderson nam achter het stuurwiel plaats.

De auto raasde hier met een vaart van tachtig mijlen langs Kent Road en een kwartier later reeds bereikten zij het begin van de Franklin Street. Op de hoek van Banker Street riep Raffles dat Henderson moest stoppen!

— Wij moeten ongemerkt zien binnen te dringen, zei Raffles. Wij moeten hem trachten te overvallen. James, jij wacht op deze zelfde plek met de wagen. Je kunt van hier het huis duidelijk zien. Maar wacht eens, je zoudt hier onmogelijk een sein kunnen horen! Rij dus nog wat dichterbij. Zo is het goed! Je ziet, dat de achterzijde van het huis volkomen donker is, Charles. Daar moet het gewaagd worden!

De auto stond op een donkere plek, dicht bij het trottoir en in een straat, zo stil, dat het parkeren er ten allen tijde geoorloofd was.

Raffles en Brand behoeften slechts die straat over te steken om de voet te bereiken van een ongeveer twee meter hoge muur, bijna zes meter lang en die waarschijnlijk een soort van bin-

nenplaats tussen twee huizen afsloot van de straat.

In het tegenover liggende huis waren de lichten niet gedoofd, maar Raffles wilde het er toch op wagen. Er liepen echter vrij wat mensen door de Franklin Street en een toevallige blik terzijde kon alles aan het licht brengen. Toen kreeg Raffles een goede inval. Hij liep weer op de auto toe en sprak even met Henderson.

Het trottoir langs de muur was zeer breed en wat verder, omstreeks zeventig of tachtig meter, bevonden zich de brede deuren van een grote garage. Daar stonden ook twee of drie auto's op het brede trottoir en klaar om binnen te rijden. Het zou dus niet opvallen, als een wagen hier over een korte afstand het trottoir bereed. En daarop bouwde Raffles zijn plan.

De auto reed een weinig terug, nadat de twee mannen er weder in hadden plaats genomen. Toen kwam zij weer aanrijden en beschreef een kleine bocht op het trottoir. Daarbij moest zij natuurlijk vlak langs de muur rijden.

En van dat oogenblik maakten Raffles en Brand gebruik, terwijl de wagen heel langzaam reed, op de rand van het geopende portierraam te gaan staan, vanwaar zij heel gemakkelijk en ongezien vliegensvlug over de rand van de muur konden wippen.

Geheel donker was het hier niet, want een flauw schijnsel uit het huis aan de overzijde belichtte de binnenplaats en geheel stil was het ook niet, want men hoorde van verre de vage geruchten van de wereldstad.

Na enige minuten te hebben gewacht, slopen zij met grote behoedzaamheid op het huis toe, waar Mike

Puddler woonde. Het had maar twee verdiepingen, in tegenstelling met het tegenoverliggende huis, dat er door de binnenplaats van gescheiden was en dat zeven verdiepingen telde.

Het huis was oud, zonder echter in het minst bouwvallig te zijn en werd uitstekend onderhouden.

Het scherpe oog van Raffles bemerkte in een hoek van de binnenplaats een gebouwtje, naar alle waarschijnlijkheid een garage, die met zijn beide grote deuren uitkwam op een zijstraat, terwijl een tweede deur, veel kleiner, de chauffeur gelegenheid moest geven het huis binnen te gaan, zonder dat het daartoe nodig was, er eerst helemaal omheen te lopen.

De garage had een plat dak, dat zich ongeveer ter hoogte van de kozijnen van de ramen op de eerste verdieping bevond.

Raffles had de toestand in een oogenblik opgenomen en zei nu fluis-terend:

— Het komt mij voor, dat wij van de garage af het gemakkelijkst binnen zullen kunnen springen!

— Maar het huisje staat wel twee meter van de achtergevel af!

— Wij kunnen een ladder gebruiken! Ik zie er daar een staan, die aan de burens toebehoort, denk ik. Hij kan ons ook goede diensten bewijzen om op 't dak van de garage te komen!

Zonder iets te zeggen, liep Brand op de ladder toe en plaatste ze zonder enig gerucht te maken tegen de dakrand van het gebouwtje.

De twee mannen klauterden vlug naar boven. Raffles trok de ladder op en legde ze nu zodanig, dat het ene einde op het dak, het andere op een vensterkozijn kwam te liggen, ongeveer een halve meter hoger.

— Zet je voet op de onderste sport beval Raffles zacht. Het raam heeft geen luik. Het zal niet lang weerstand bieden! Pas op, daar ga ik!

Met de vlugheid van een kat schoof Raffles zich vooruit over de ladder, die door Brand werd vastgehouden en geen halve minuut later verkondigde een nauwelijks hoorbaar geluid aan Brand, dat Raffles er reeds in geslaagd was het raam te openen.

Hij zag hoe de zwarte gedaante in de regenmantel over de vensterbank verdween en toen een wenkende hand. Hij begaf zich nu zelf op weg en had zich een ogenblik later bij Raffles gevoegd.

Het was zo donker in het vertrek, waarin zij waren binnen gedrongen, dat zij geen hand voor ogen konden zien.

Het eerste werk van Raffles was dan ook, het zware gordijn te sluiten en daarop zijn zaklantaarn aan te knippen.

Zij bevonden zich in een tamelijk groot vertrek zonder bepaald karakter. De meubelen waren kostbaar en er stonden wel zes tafeltjes met stoelen er omheen, waarschijnlijk was het dus een kamer waar gespeeld werd door de vrienden van Mike.

In gebogen houding stonden de twee mannen een ogenblik gespannen te luisteren, maar zij vernamen niet het minste gerucht. Een onbehagelijk gevoel maakte zich van Brand meester. Die stilte joeg hem vrees aan.

Het was niet natuurlijk. Hij had verwacht rumoer te horen, gelach, of misschien ook wel het jammeren van de kleine Mabel. Die stilte was onverklaarbaar. Of waren de muren en de deuren in dit huis zo dik, dat geen enkele klank erdoor heen kon dringen?

Hij keek naar de gedaante van Raffles, toen die de zaklamp in alle richtingen hield en de lichtbundel zoekend liet ronddwalen.

Een paar malen zag Brand de harde flikkering van zijn staalgrijze ogen. De dunne lippen waren opeen gespannen. Het gezicht stond strak als een masker.

Toen sloop hij over het dikke kleed naar een der twee deuren, welke het vertrek telde, en luisterde daar in gebukte houding.

Hij stak zijn hand naar de kruk uit en toen vloog plotseling de deur open, het vertrek baadde eensklaps in licht en in de brede gang stonden zeker wel zes of acht deftig geklede heren, allen met de browning in de vuist.

Drie hunner wierpen zich onmiddellijk op Raffles, die niet de tijd had gehad zich tegen deze onverhoedse aanval te weer te stellen en daarin belemmerd werd door zijn lange regenmantel.

Brand wilde te hulp snellen, maar met luider stem beval Raffles:

— Weg jij, Charles! Haal de politie! Ik ben geknipt!

Een bevel van Raffles was nooit door Brand in de wind geslagen. Hij begreep ook, dat zij beiden onherroepelijk verloren zouden zijn, tenzij hij onmiddellijk hulp ging halen. Voor cocaïnesmokkelaars van de soort van Mike was het leven van anderen heel gering.

Daar hij vlak bij het raam was blijven staan, had hij slechts een deel van een seconde nodig om weer naar buiten te komen. Hij nam een geweldige sprong, die hem op het dak van de garage bracht, terwijl de schoten achter hem knalden. Hij liet zich op de

grond zakken en ijlde op de muur toe. Onder normale omstandigheden had hij het zeker nooit kunnen doen, maar de angst voor het leven van Raffles gaf hem vleugelen, en hij sprong als een kat tegen de muur op, wist de

rand te grijpen en werkte zich naar boven. Een laatste kogel werd hem nagezonden, die fluitend langs zijn oor ging en toen stond hij veilig aan de adere zijde bij de ontstelde Henderson.

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS DER MISDAAD

Na de waarschuwende kreet, het bevel aan Brand, verroerde Raffles zich niet meer en wachtte kalm. Hij zei slechts:

— Mijne heren, wat ik u bidden mag matig uw ijzer! Gij ziet wel dat ik mij niet verzet en ik draag een dure, splinternieuwe regenjas!

Een man kwam vlak voor hem staan, met de rode knuisten in de heupen gesteund, die hij onmiddellijk herkende als Mike Puddler in hoogsteigen persoon. Er lag een valse uitdrukking in de ogen van de kerel, toen hij langzaam begon:

— Ei, kijk eens aan! Deze heer komt mij niet onbekend voor! Ik geloof dat wij elkander al eens vroeger hebben gezien! Ik ben de heer des huizes, mijn waarde! Is het onbescheiden als ik vraag, hoe gij hier zijt binnen gekomen en met welke reden?

— Nu, dat is dunkt mij duidelijk! antwoordde Raffles schouderophalend. Wat het eerste betreft, zal een blik op het venster u veel verklaren! En wat het tweede aangaat, gij weet dat evengoed als ik! Wij kwamen om de kleine Mabel Haldrup te redden! We weten dat ze hier is!

Mike zei langzaam:

— Je vergist je vriend. Die jonge dame is niet hier. Laten wij over iets anders spreken. Je geeft zeker wel toe, dat ik het volste recht zou hebben gehad, je als een gemenen inbreker overhoop te schieten?

— Ik moet wel! antwoordde Raffles laconiek. Geloof je, Mike, dat je ons zou hebben toegelaten, als ik eenvoudig had aangescheld?

— Dat is niet waarschijnlijk! antwoordde de smokkelaarskoning koeltjes. Je behoort niet tot mijn vriendenkring. Ik geloof ook niet dat ik je daarin zou toelaten. Het is vreemd, dat ik zo stellig de indruk krijg, je al eens eerder te hebben gezien!

— Zeker, in het theater van onze wederzijdse vriend Manasse!

— Neen, daarvoor! Vroeger!

Mike had langzaam gesproken en keek Raffles onophoudelijk aan, als iemand die al zijn best doet, zich iets te herinneren.

De anderen schenen ongeduldig te worden en een hunner vroeg:

— Wat moeten we met hem aanvangen, Mike. Het water in of inviteer je hem op ons souper.

— Wel, we zouden die twee dingen misschien kunnen combineren! ant-

woordde Mike met een wrede lachje.

Plotseling wendde hij zich weer tot Raffles en vroeg dreigend en kortaf met zijn gezicht vlak bij de gevangene :

— Wie ben je ? Politie ? Ben je een nieuwe ? Waar steek je je neus in ? Weet je waar je hier bent en dat ik een vrijbrief heb ?

Raffles kende maar al te goed de betekenis van dat woord. Mike genoot de hoge bescherming van een of anderen inspecteur van politie, die hem de hand boven het hoofd hield.

Dave was een van de weinigen, die zich nooit aan het verbod had gestoord, het mijnheer Puddler niet lastig te maken, die « volkomen onschuldig en een zeer fatsoenlijk man was » naar de inspecteur verzekerde. Maar Dave zou nooit iets bereiken, tenzij hij met deugdelijke bewijzen aankwam.

Een vrijbrief was een zeer machtig wapen in de hand van een schatrijke smokkelaar.

En de onbeschaamdheid, waarmee deze kerel daarop pochte, was wel een bewijs, welk een vreselijke toestanden er heersten in de grote steden van Amerika.

— Ik ben niet van de politie ! antwoordde Raffles langzaam. Ik had alleen maar gehoord, dat je een onschuldig meisje tegen haar zin hebt ontvoerd of met bedrog hier hebt gebracht, ik ben haar vriend en ik kwam hier om haar te redden !

Een van de mannen, die Raffles zo slim hadden overvallen, was eens naar het raam gedrenteld, had het venster aandachtig bekeken, kwam nu terug en zei droogjes :

— Beroepswerk, Mike ! Zo mooi heb ik nog nooit een raam zien openmaken ! En je weet dat ik er verstand van heb !

De ogen van Mike gingen wijd open en Raffles zag het woelen van zijn gedachten achter zijn laag voorhoofd.

— Welzo, mensen van het vak ? Maar voor den duivel, als dat zo is en die tronie die ik meer gezien heb...

Eensklaps kwamen zijn witte tanden te voorschijn tussen de dikke lippen, hij siste iets dat niet te verstaan was, dacht een ogenblikje na en zei toen schijnbaar vrolijk, maar met een valse klank in zijn stem :

— Nu, wie je ook bent, je blijft voorlopig mijn gast ! Jongens, doorzoekt hem en laat vooral niets in zijn zakken zitten, voor ik het gezien heb ! Daar begin ik met mijn opsomming ! Een browning van klein kaliber ! Nu, wie draagt geen wapen in New York ? Een zilveren etui met sigaretten. Een sigarenaansteker. Een fijn zakdoekje, dat heeft alles niets te betekenen ! Maar hier, een bosje gewone sleutels en dan een bosje sleutels, die alles behalve gewoon zijn ! Loense kienen en van het fijnste soort ! Jim, daar zal je hart wel bij open gaan, oude schelm ! Heb jij ooit een Fransman zo fijn bewerkt gezien ? En deze lopertjes ?... Man, het is horlogemakerswerk !

De man, die naar het venster was gegaan en die zoeven was aangesproken, had de fijne instrumenten tussen zijn grove vingers genomen, bekeek ze met het oog van de kenner en zei toen grijnslachend :

— Bliksems, jij kent het ! Goudsmidswerk ! Mike, ik lach me dood, als ik er aan denk, dat mijn collega bij jou iets op de kop kwam tikken ! Ik kan niet kwaad op hem zijn ! Onmogelijk ! Met de beste wil niet ! Maker, geef me de vijf !

— Jij praat te veel, Jim ! zei Mike grimmig. Houd nu je snater maar !

De zakken van Raffles waren nu alle leeg gehaald. Mike zei nu:

— Zoals gezegd dus, je bent voor van nacht mijn gast, mijnheer... dingetjes! Je naam wil je niet noemen?

— Noem mij Brown! zei Raffles op zijn beminnelijkste toon!

— Prachtig! voorlopig zal het Brown zijn! zei Mike met goed gespeelde jovialiteit, maar met een dreigend, somber licht in zijn donkere ogen. Je blijft dus mijn gast?

— Dat is te zeggen, tot de politie is gekomen!

Mike keek Raffles met een blik vol ongeloof en spot aan en zei toen lachend:

— Je maakt gekheid! Veronderstel dat je vriend een paar agenten hier kan brengen! Wat verwacht je dan van hen?

— O, misschien zullen ze me arresteren, maar ze zullen ook het meisje bevrijden!

— Maar dan zouden ze het moeten vinden! zei Mike, nog steeds lachend. En ze zullen het niet vinden!

De twee mannen keken elkander een ogenblik zwijgend aan, Raffles met de diepste verachting in zijn blik, bleek en hooghartig, Mike met valse spot en wraakzucht.

Na een ogenblik zei de laatste:

— Sluit hem voorlopig maar op, jongens, je weet wel waar! En stevig hoor! Ik zoek nog altijd in mijn hersens, ik denk dat ik het van nacht nog vind en als ik gevonden heb wat ik zoek, dan mag deze mijnheer wel aanstalten maken om voor zijn zielen heil te bidden, want dan geef ik geen cent meer voor zijn leven! En die mooie, glinsterende instrumentjes hebben mij al een aardig eindje op weg gebracht! De meester zal er van op-

horen! Die zal in zijn handen wrijven, als ik zeker weet wat ik nu nog maar vermoed! Vooruit, weg met hem!

Raffles werd door zes handen aangevast, die hem de kamer uitdrongen, snel met hem door een vrij lange gang gingen, hem dwongen een trap af te dalen, nogmaals een gang te volgen, en ten tweede male een trap afgingen, nadat een zware deur geopend was.

Raffles begreep dat zij nu onder de grond moesten zijn. Men liep door een smalle, gepleisterde gang, bij geen ander licht dan dat van twee zaklantaarns en hij telde wel zestig treden, voor het troepje tenslotte stilstond naast een ijzeren deur, die Mike zelf met behulp van een zware sleutel opende. Raffles zag dat de deur twee zeer zware grendels had en wonderlijk veel geleek op de deur van een gewoon cachot.

Hij werd een tamelijk ruim keldervertrek binnen geduwd, waarin een absolute duisternis heerste en waar het muf rook naar grondwater en aarde.

Mike had een lantaarn gegrepen, richtte de lichtbundel op het gelaat van Raffles en zei afgemeten met groten nadruk:

— De politie komt nooit hier, amice Brown! Zij komt niet verder dan ik zelf toesta! Wij gaan nu aan ons souper, mijn vrienden en ik, maar ik be loof je dat ik helder genoeg zal blijven, om over uw zaak na te denken! En van de uitslag zal het afhangen, of je hier nog ooit uitkomt!

De deur viel met een dreunende slag in het slot en Raffles hoorde er de twee zware grendels voorschuiwen. Het werd volkomen stil.

— Neen, toch niet geheel en al! Want toen Raffles zo onbeweeglijk stond te luisteren, in de meest volsla-

gen duisternis die men zich denken kan, vernam hij twee geluiden, duidelijk van elkander te onderscheiden.

Het eerste was een zeer zacht geritsel, alsof de wind door een hoop dorre bladeren speelde. En Raffles wist dat het ratten waren. Het tweede geluid was een eentonig, dof gemurmel, dat hij eerst niet kon verklaren, totdat het plotseling tot hem doordrong, dat het van onder zijn voeten kwam.

En toen begreep hij het ook onmiddellijk. Het was het murmelen van water! De kelder was zeker boven een zijtak van East River gebouwd, wie weet een buiten gebruik gesteld riool!

Hij stampte op de vloer. Die was van hout. De muren echter voelden bij aanraking hard en klam aan. Zij waren van steen en met beton bepleisterd. Niet het geringste schijnsel drong in de vreselijke duisternis door. Een venster was er dus blijkbaar niet.

Raffles begon tastend naar de deur te zoeken. Zijn vingers gleden over het gladde, harde metaal. De deur bleek zo goed passend in de posten te sluiten, dat hij zelfs zijn nagel niet tussen een van de reten kon steken. Hij begon van de deur af in het rond te lopen en toen hij ze opnieuw bereikte, had hij niet meer dan twee en twintig schreden gedaan.

Toen hij weer bij de deur was, zocht hij met een hand steun bij de muur en ontdeed zich met de andere van een zijner schoenen. Hij trok voorzichtig aan een der hakken en nam uit de holte, die aldus vrij kwam, een zeer kleine doos met enige lucifers, een kaarsje, de helft van een kerstboomkaars en nog een paar andere, zeer

kleine voorwerpen, zorgvuldig in vloeipapier gewikkeld.

Hij begon met de kaars aan te steken en die met een weinig was in het midden van de vloer neer te zetten. Toen nam hij zijn omgeving eens goed op. De kelder was inderdaad niet groter dan hij had vermoed, maar zeer hoog, zeker wel zes meter. Het was een soort van koker.

Hij bekeek aandachtig de vloer en bij een der zijmuren stond hij plotseling stil. De houten vloer sloot hier niet volkomen bij de zijmuur aan, maar vertoonde een kier van een paar centimeters. Op die plek was het zachte gemurmel van het water het beste te horen.

Raffles raapte een stukje kalk op, dat van de muur was gevallen en liet het door de reet vallen. Het duurde wel twee tellen, voor hij het steentje met een zwak plofje in het water hoorde vallen.

Raffles bleef nog een ogenblik in dezelfde houding staan en haastte zich toen naar de deur toe.

Hij had de fijne instrumentjes uit de hak van zijn schoen ter hand genomen, maar op de eerste blik zag hij wel, dat het schier onmogelijk zou zijn, die zware deur te openen met die fijne dingen.

Het slot was aan de kant van de cel geheel afgesloten met een stalen plaat en hij had wel een half uur nodig alleen om de schroeven uit die plaat los te krijgen, zodat hij bij het slot kon komen.

Maar bij zijn eerste poging om dit aan te tasten zag hij wel, dat hij voor een onuitvoerbare taak stond, het was een slot van de allernieuwste vinding, waarop de nietige instrumentjes, die

hij in zijn hak had kunnen verbergen, niets zouden vermogen. Toch bleef hij doorwroeten, tot een van de kleine instrumenten in het slot afbrak.

Hij nam een ander en ging voort, wetend dat zij hem niet konden helpen en toch voortgaande al ware het slechts om zijn geest bezig te houden.

En plotseling, juist toen hij hoopte, dat misschien het slot zou bezwijken en hij dus alleen de grendels behoefde door te zagen, werd het duister om hem heen, het dunne waskaarsje was opgebrand!

Langzaam trok Raffles het instrument terug, deed het op de tast in de holle hak, trok zijn schoen weer aan, en wachtte rustig met het fatalisme van een Oosterling.

Hij stond stil voor de deur, toen hij eensklaps de gewaarwording kreeg van een lichte schok, die begon bij zijn voeten en heel kort duurde. Het was dezelfde gewaarwording, die men krijgt bij het plotseling aanzetten van een tram.

Tegelijkertijd hoorde Raffles een zwak knarsend geluid en een gonzen-de toon, alsof er een motor aan de gang was. Hij aarzelde geen ogenblik in de vaststelling van de aard dezer geluiden. Hij knielde neer en kroop naar de rand van de vloer. Daar tastte zijn hand naar de smalle reet. Zij was breeder geworden!

En nog voortdurend nam zij in breedte toe! Het ging heel, heel langzaam met een martelende, ijzingwekkende langzaamheid! Er waren zeker wel tien minuten verlopen en toen was de vloer pas een hand breed verschoven!

Raffles ging zijn lucifers zoeken, streek er een aan en belichtte de stenen koker, daar beneden.

De wanden waren volkomen glad en heel ver beneden zag hij de duistere spiegeling van het zwarte, zacht murmelende water.

Hij was een uitmuntend zwemmer, maar hij begreep wel, dat daar omlaag geen ontkomen mogelijk zou zijn. Mike zou er wel voor gezorgd hebben, dat de koker geen uitgang had.

De lucifer doofde uit en de duisternis leek nog zwarter. En Raffles begreep, dat hij verloren was, indien er geen wonderen gebeurden.

Hij zou daar beneden een uur, twee uren misschien kunnen rondzwemmen, maar dan zou de benauwde lucht daar beneden hem zeker verstikken.

Nadat er nogmaals vijf minuten verlopen waren, kreeg Raffles de indruk, dat de vloer sneller verschoof dan in het begin. Hij stak nogmaals een lucifer aan. Inderdaad, de afstand tussen het einde van de vloer en de zijmuur bedroeg nu bijna zeven decimeters! Aanstonds zou hij de deur naderen! En over een kwartier, misschien nog eerder, zou de laatste vloerplank onder Raffles worden weggetrokken en zou hij onherroepelijk in de diepte storten!

Raffles maakte zich reeds gereed naar omlaag te springen, toen plotseling een ander geluid zijn aandacht trok.

Het kwam van de zijde van de deur. Hij luisterde scherp toe. De grendels werden terug geschoven en blijkbaar door een niet al te ge oefende, zwakke hand. Hij stak op een na zijn laatste lucifer aan en zag dat het einde van de vloer de deur nu bereikt had. Als die onbekende aan de andere kant zich niet haastte, zou de hulp niet meer kunnen baten!

Raffles hield de lucifer zo lang mo-

gelijk brandend. Toen het doofde, was de vloer al weer enige centimeters verschoven.

Op dat ogenblik draaide een sleutel in het slot om, toen werd het weer doodstil, op het gonzen van de motor na en Raffles geloofde reeds, dat alles verloren was, toen de sleutel opnieuw knarste en deur heel langzaam opening. Raffles hoorde in de duisternis een vrouw van inspanning kreunen.

Nog een paar tellen en het zou te laat zijn geweest! Raffles moest zelfs nu een geweldige sprong nemen, om de stalen drempel te kunnen bereiken.

Hij streek zijn laatste lucifer aan. Het rode vlammetje verlichtte het doodsbleke, vertrokken gelaat van Ina Fetch, de grote, rosblonde vrouw.

— Haast u! zei zij, zachtjes hijgend van de inspanning. Ik vreesde dat ik de sleutel nooit zou kunnen omdraaien! Toen heb ik een stuk ijzer door het oog gestoken! Haast u! Zij is hier! Neem deze browning. Ik ben te ellendig zwak om mij zelf te kunnen wreken. Gij zijt een man en sterk, gij zult het voor mij doen!

Raffles voelde zich een browning in de hand drukken.

HOOFDSTUK V.

POLITIE EN SMOKKELAARS

Ina had Raffles bij een arm gevat, om hem de weg te wijzen, maar hij maakte zich zachtjens los en zei :

— Het is heel vriendelijk van u, maar het zal niet nodig zijn ! Ik kan heel goed in deze halve duisternis zien ! Waar is het meisje ?

— In een vertrek op de eerste verdieping.

— Wilt gij mij de vraag toestaan, waarom ge mij eerst bevrijd hebt en haar niet eenvoudig hebt laten weggaan, als dat tenminste uw voornemen was ?

— Dat wilde ik doen, maar ik kon het niet ! Hij heeft haar gebonden, omdat zij schreeuwde en worstelde en de deur is zodanig gesloten, dat ik haar onmogelijk kon openen !

— Waarom hebt gij gemeend dat ik zou kunnen, waarin gij gefaald hebt ?

— Zij zijn daarboven tot de gevolgtrekking gekomen, dat gij niemand anders kunt zijn dan... John Raffles !

— Ah ! is dat de zaak ! zei Raffles met een zacht lachje. Van daar dus die plotselinge verdwijning van de vloer onder mijn voeten ! Het zou zeker slecht met mij zijn afgelopen, als gij niet gekomen waart !

— Gij zoudt onherroepelijk verdronken zijn !

— Toch niet zo spoedig, want ik kan zwemmen !

— Dat zou u niet geholpen hebben ! En daarom moeten wij ons juist haasten ! Over een kwartier sluiten zij de toevoer van het water af en laten de koker leeglopen ! En dan zoudt gij toch verloren zijn, want zij zouden u van boven af neerschiëten !

— Nu, het een is al even erg als het andere! Nog een ogenblikje! Gij haat dat meisje?

— Dat heb ik gedaan! En meer dan ik u zeggen kan! Maar nu zie ik, dat zij zich als een wanhopige verdedigt en nu haat ik hem alleen nog maar!

— Gij weet natuurlijk dat hij smokkelt?

— Wie weet het niet in New York? Hij heeft een derde van de politie-beambten van de wijk aan zijn zijde! Het is een smeerbol! Maar wie hij dan ook mag zijn, ik heb hem lief! Dat begrijpt gij waarschijnlijk toch niet!

— Misschien toch wel! hernam Raffles zacht. Hoe dan ook, uw gevoel heeft u een goede daad doen verrichten, die u misschien ernstig gevaar kan opleveren! Hij zal niet mak zijn, mijn vriend Mike Puddler, als hij er achter komt, dat gij het zijt, die de deur voor mij hebt geopend!

— Waarschijnlijk zou hij mij doden! Maar wat komt het er ook nog op aan? Ik heb voor hem afgedaan en hij geeft alleen nog maar om dat blonde, onbeduidende schepseltje, dat liever zou sterven, dan hem toestaan, haar met een vinger aan te raken! En dat na alles wat ik voor hem geofferd heb! Gij zult mij niet willen geloven, gij zult misschien spottend lachen, als ik u zeg, dat ik nog geen half jaar geleden een fatsoenlijk meisje was, de dochter van een braaf man, die al zijn hoop op mij had gesteld! Ik ben van huis weg gelopen, ik heb die schurk gevolgd en hij heeft me toen aan het toneel geplaatst.

Zij waren onder het spreken snel voortgelopen, maar stonden nu weer een kort ogenblik stil.

— Hoe komt gij eigenlijk hier? Heeft hij u ook uitgenodigd? vroeg Raffles.

— Natuurlijk niet! Ik ben binnen gekomen met de sleutel, die hij mij zelf gegeven had! Hij had hem nog niet teruggevraagd, maar ik voelde, dat hij het ieder ogenblik doen kon.

— Hij weet dus nog niet, dat gij hier zijt?

— Dat wel! Zijn butler heeft me zien binnenkomen en is hem dadelijk gaan waarschuwen. Hij was woedend en beval mij, heen te gaan. Toen ben ik op de gang blijven luisteren, trillend van woede en ik heb gehoord hoe zij over u spraken! En ik hoorde ook over haar spreken! Toen ben ik gaan zoeken. En dat behoefde niet lang te duren! Ik ken die kamer! Reeds eerder heeft hij er arme meisjes opgesloten gehouden, de schurk!

— Met z'n hoevelen zijn zij nu?

— Hij heeft acht gasten. Er zijn ook nog vrouwen gekomen. Het zal wel weer een fijn nachtje worden! O, als ik alles had kunnen voorzien!

Zij waren opnieuw voortgelopen en beklommen nu haastig de zelfde trap, die Raffles had moeten afdalen, toen men hem naar zijn kelderverblijf voerde.

Toen zij boven waren, zei Raffles zacht:

— Zodra gij mij de deur gewezen hebt, moet gij heengaan! Ik wil volstrekt niet, dat gij u in gevaar begeeft, terwille van vreemden!

— Zijt gij werkelijk Raffles?

— Ik ben het!

— Dan hadden zij dus gelijk! Maar ik ga niet weg, voor ik zeker weet dat Mabel het huis verlaten heeft! Als gij wist, hoe ik lijd. Hoor, hoe zij te keer

gaan! fluisterde zij, vol afschuw. Het is alsof zij een overwinning viert! Gisteren heeft hij weer een prachtige slag geslagen, voor tienduizend dollars gesmokkeld! Het zou mij niet verwonderen, als aanstonds de politie haar deel komt opeisen!

— Gebeuren zulke dingen werkelijk? vroeg Raffles.

— Het is duidelijk, dat gij onze politie niet kent! antwoordde de vrouw schouderophalend.

Er werd nu verder geen woord meer gewisseld, totdat zij het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

Hier luisterde Ina opnieuw, met dezelfde bleke, strakke masker, waarin de ogen van wraakzucht gloeiden en toen vatte zij Raffles bij de hand en voerde hem snel door de brede gang en nog een dwarsgang tot voor de deur, die er heel stevig en zwaar uitzag.

Raffles vatte de knop en bemerkte, dat inderdaad de deur gesloten was. Een sleutel stak niet in het slot.

— Waar ziet dit vertrek op uit, vroeg hij zacht, de handen in de zak stekend en tastend naar het enige loeptje dat hem nog was overgebleven.

Raffles toog dadelijk aan het werk en ditmaal met heel wat meer gevolg dan zoeven. Het was maar een houten deur, met een heel gewoon slot en binnen vijf minuten had het fijne instrumentje zijn taak verricht en Raffles kon de deur openen. Het was daarbinnen stikdonker. Hij draaide dadelijk de schakelaar van het licht om en zag op de sofa Mabel Haldrup liggen, met een doek voor de mond en stevig aan handen en voeten gebonden.

Zij keek eerst dodelijk verschrikt op, maar haar gelaat kreeg onmiddel-

lijk een andere uitdrukking, toen Raffles op haar toestapte en de doek van haar mond losknoopte.

Zij slaakte een kreunende zucht en Raffles zei waarschuwend:

— Wees stil! Geef geen enkel geluid, want dat zou ons verderf kunnen zijn!

Hij bukte zich en begon haastig de dikke touwen los te knopen.

En terwijl hij daar nu bezig was, klonk plotseling de dodelijke ontstelde stem van Ida, die sissend fluisterde:

— Het is te laat! Daar komt hij aan!

— Door de gang? vroeg Raffles.

— Ja en ze loopt dood aan een kant! Gij kunt daar niet weg!

— Speel dan goed uw rol! Houd u volkomen kalm! Ik sluit de deur weer! Laat de rest aan mij over! Maak dat gij weg komt!

Raffles deed de schoot weer in het slot springen, na de deur te hebben gesloten.

Hij wendde zich tot het doodsbleek meisje, legde de vinger op de lippen en ontknoopte haastig verder het touw. Hij wreef de gezwollen polsen en enkels wat en vroeg, met de mond bij haar oor:

— Geloof gij, dat gij kunt lopen? Gevoelt gij u sterk genoeg?

Mabel kwam wankelend overeind en deed een paar stappen.

Raffles knikte goedkeurend en liep op het raam toe, om het luik te onderzoeken. Het was van ijzer, maar hij had het in een ogenblik geopend.

Op dat ogenblik klonken er stemmen in de gang. En de twee daarbinnen konden duidelijk horen hoe Mike bars aan zijn gewezen minnares vroeg:

— Ben jij nog hier? Wat voer jij hier uit? Neem je in acht, Ina, want

ik versta geen grapjes!

— Mike, voor de laatste maal, wil je mijn vriend weer zijn?

— Loop naar de hel! schreeuwde Mike ruw. Ik heb je zoeven weggejaagd! Was ik niet duidelijk genoeg? Dan zal ik nog wat begrijpelijker zijn, ik heb genoeg van je, je bent me geheel onverschillig en ik verzoek je mijn huis te verlaten! En vlug wat!

De vrouw slaakte een kreet, die Mabel door het hart sneed. Zij voelde welk een wereld van vertrapte fierheid, woede, liefde en haat er in die kreet lag. Het geluid van een zeer korte worsteling klonk, gevolgd door een val en toen de stem van Mike, die gromde:

— Lig daar dan, jij slet! Dat zal je leren, je met mijn zaken te bemoeien!

Raffles had bij de deur post gevat, wenkte het meisje, dat zij zich weer op de sofa moest uitstrekken en de doek over haar mond moest leggen.

Hij zelf was zo gaan staan, dat de deur hem, zolang zij geopend werd, moest verbergen. Toen knipte hij het licht uit. Bijna op hetzelfde ogenblik werd er een sleutel in het slot gestoken aan de buitenzijde, de deur ging open, een hand kwam te voorschijn en het werd licht. Het volgende ogenblik zat die hand als in een ijzeren schroef en Mike Puddler voelde zich onweerstaanbaar de kamer binnen trekken, met de onaangename druk van een revolverloop in het maagkuiltje.

Met zijn voet duwde Raffles de deur achter hem dicht en zei toen spottend:

— Welkom, mijnheer Puddler! Ja,

zoals gij ziet, zijn de rollen in zekere zin omgekeerd! Ik raad u aan, geen verdachte beweging te maken! Je handen op! Ga tegen die muur staan! Met je gezicht naar de wand. Mooi zo! Nu neem ik je je revolver af en je sleutelbos en die portefeuille staat mij ook wel aan, want zij vertoont een zekere corpulentie, die veel belovend mag worden genoemd! Miss Mabel, wees zo goed en geef mij dat touw eens aan, hetzelfde, waarmee hij u gebonden heeft! Prachtig! Kunt gij omgaan met een wapen? Neem dan deze browning en houd hem in bedwang! En vrees vooral niet, te schieten, bij de minste verdachte beweging, want gij zoudt niets anders doden dan een gevaarlijke schurk, die gemist kan worden.

De hand van Mabel beefde een weinig, toen zij de browning van Raffles overnam, maar ze hield het wapen toch op Mike gericht en Raffles maakte aanstalten, de kerel met het dikke touw te binden, toen plotseling de verbindingsdeur openvloog en twee agenten het vertrek binnen traden met de revolver in de vuist, die het toneel plotseling weder geheel deden veranderen.

Het arme meisje slaakte een kreet van schrik, toen een van grote vreugde en riep toen uit:

— Jullie komen juist op tijd, mannen!

— Dat geloof ik ook, Miss! zei de voorste der agenten droogjes. Mijnheer Raffles, steek je handen op en denkt erom dat je erbij bent, als je een vin verroert!

HOOFDSTUK VI.

DE MEDEPLICHTIGEN

Raffles had zich zonder veel overhaasting omgewend en keek de twee politiemannen, die daar op zulk een ongelegen ogenblik waren binnen getreden, beurtelings aan.

Toen zag hij even om naar Mike, op wiens gelaat een zeer vreemde glimlach verschenen was.

Mabel had onwillekeurig een stap naar de deur gedaan, maar Mike was haar, schijnbaar onopzettelijk in de weg getreden.

— Laat mij eruit! riep het meisje bevend. Waarom houdt gij mij hier? Agenten help mij toch! Die man wil mij tegen mijn zin hier houden!

De voorste agent zei:

— Neem mij niet kwalijk, juffrouw, maar dat is een heel zware beschuldiging, die wij maar niet zo grif kunnen aannemen!

— Het is de volle waarheid, agent, zei Raffles rustig.

— Jouw getuigenis heeft geen waarde, Raffles! snauwde de agent. En blijf met je handen opstaan, of zo waar ik van de politie ben, ik schiet je overhoop.

— Nu, dat is een zeer zonderlinge opvatting van je plicht, vriend!

— Die jonge dame is de gast van mijnheer Puddler! Mij dunkt, dat hij daar zelf in beslissen moet! In ieder geval heb jij er niets mee te maken! Beken je, dat je Raffles bent?

— Als ik je daar een bijzonder groot genoeg mee doe? Ik heb er niets tegen om het te bekennen, mits jullie onmiddellijk deze jonge dame laat gaan!

Het bleef heel even stil in het vertrek en toen zei de stem van Mike heel bedaard:

— Deze jonge dame kan gaan, agenten! Ik denk er niet aan, haar tegen haar zin hier te houden! Ik zal haar zelf naar de voordeur brengen.

— Dat is een goede oplossing, dunkt mij, zei de agent weer. Zo zijn alle partijen zeker wel tevreden gesteld! Het is een grap geweest!

— Een grap! begon Raffles verontwaardigd.

— Houd jij je bek! beval de agent ruw. Wij hebben van jou geen praatjes nodig! Wat dunkt u, mijnheer

Puddler, zullen wij hem meenemen naar het bureau?

— Laat eens zien, ja, dat is dunkt mij wel het beste! Maar natuurlijk, hij mag geen beweging maken, geen enkele, geen schijn van een beweging, of jullie revolvers zouden afgaan! Hij is een gevaarlijke inbreker! Jullie begrijpen me?

— Volkomen, mijnheer Puddler.

Puddler wierp de gangdeur wijd open en zei op hoffelijke toon tot het bevende meisje:

— Gij zijt vrij, miss Mabel! Sta mij toe, u zelf naar de deur te brengen en een taxi voor u aan te roepen!

Mike wisselde nog een snelle blik met de agent, die het woord had gevoerd en volgde toen, de deur sluitend.

Raffles bleef alleen met de twee agenten. De eerste man zei, nog altijd met zijn revolver op de borst van Raffles gericht:

— Draai je nu maar om en ga rustig de deur uit. Altijd met je handen boven je hoofd. Dan zullen we wel eens uitmaken, of je werkelijk Raffles bent. Ik voor mij geloof er geen sikkepit van!

— Ik ben Raffles! zei de grote avonturier de man recht in de kleine, grijsgroene ogen kijkend. Ik verzeker je, dat ik Raffles ben. En ik herinner je eraan, dat er door de Londense politie een prijs van twee duizend pond op mijn aanhouding is gesteld! Twee duizend pond, vriend! Maar, zij willen dan een levende Raffles hebben, begrijp je de bedoeling van mijn woorden? Jullie tweeën zullen stellig die twee duizend pond mogen verdelen, mits Scotland Yard mij in levende lijve voor zich ziet! Men zal daar geen genoeg nemen met de verklaring, dat de langgezochte boos-

doener, bij ongeluk door een agent in New York is neergeschoten!

Het gelaat van de agent begon op een zeer zonderlinge wijze te trekken. Verbazing, woede en zelfs angst wisselden elkander op een snelle wijze af. Hij keek vlug naar zijn kameraad, die een somber stilzwijgen in acht had genomen. Toen vroeg de eerste man langzaam:

— Wat bedoel je eigenlijk met die praatjes? Wees voorzichtig, want wij verstaan hier geen gekscheren! Ik weet nu wat me te doen staat! Draai je om en ga de deur uit!

En Raffles draaide zich om. Hij wist, dat het einde gekomen was. Tegenover hem, aan de wand, hing 'n grote spiegel. En in dat spiegelend glas zag hij duidelijk hoe het gezicht van de eerste agent vertrok en hoe hij langzaam zijn wapen ophief, om Raffles in de rug te schieten.

Hij wierp zich bliksemsnel terzijde, juist op het goede ogenblik, want de kogel ging langs zijn heup en boorde een zuiver rond gat in de spiegel.

Tot een tweede schot kreeg de schelm geen gelegenheid, want op de drempel van de tussendeur was de reusachtige gestalte van Henderson opgedoken, zijn verschrikkelijke vuist zwaaide een knuppel en de verraderlijke agent viel voorover op de vloer, slaakte een zucht en bleef roerloos liggen.

De stilzwijgende draaide zich bliksemsnel om, schietend onder het ronddraaien, maar zijn kogel trof slechts een deurpost en Raffles sprong hem onmiddellijk op de rug, greep zijn rechterarm vast, wrong hem die op de rug en maakte hem weerloos. De knuppel van Henderson deed de rest.

— Dat was bijtijds vrienden! zei Raffles met een vreemde glimlach neerziende op de twee mannen, die waren aangesteld om de orde en de veiligheid in de wereldstad New York te handhaven.

Charles Brand, die Henderson op de voet gevolgd was, glimlachte en zei:

— Het is maar goed, dat ik je instructie niet letterlijk heb opgevolgd en niet de politie ben gaan halen. Ik heb mij tot Henderson gewend, hij zag alles wat hier gebeurde door het raam, nadat je het luik had weggenomen, terwijl ik mij bezig hield met een ander venster, terzijde van het huis. Er...

— Het overige van het belangwekkende verhaal later, Charles; we hebben nu andere zaken te doen. Wij moeten zien waar hij met Mabel is gebleven! Vlug wat! En dan moeten wij ook het ongelukkige schepsel trachten te redden, dat mij is komen bevrijden.

De drie mannen verlieten haastig het vertrek, zorgdravend, zo weinig mogelijk leven te maken.

Vruchteloos zag Raffles om naar Ina, die door Mike tegen de grond was geworpen. Zij stonden even te luisteren, in de hoop, dat zij de schreden van Mike misschien nog zouden horen, toen Raffles eensklaps heel zachtjes zei:

— Stil! Ik geloof, dat ik stappen hoor, die terugkeren! Ja, het is zijn voetstap! Vlug weer naar binnen en opgepast! Hij komt zeker eens zien, wat dat schot van zoeven beduidde en of zijn medeplichtigen in uniform er wel voor gezorgd hebben, dat ik «bij ongeluk» een kogel in het lichaam kreeg!

Henderson en Brand begonnen op gedempte toon met elkander te praten, terwijl Raffles zich weder naast de deur opstelde. De kruk van de deur bewoog. Daarop werd deze geopend en Mike trad binnen, zachtjes voor zich heen fluitend en met een opgewekt gezicht.

— Zo jongens, daar ben ik weer! Heeft hij zijn bekomst...

De glimlach bestierf op zijn gelaat en hij werd asgrauw, toen hij Raffles naast de deur zag staan, die hem bliksemsnel bij de pols greep.

De schurk wierp een verwilderde blik op de roerloze lichamen der agenten, toen op de twee gedaanten, vreemdelingen, die hij nog nooit gezien had en die met de rug naar hem toestonden en vroeg hees:

— Heb jij die twee gedood?

— Dat niet, maar zij zijn er toch lelijk aan toe! antwoordde Raffles kortaf. En het is te hopen, dat het New Yorkse politiekorps niet al te veel van deze soort zonderlinge dienaren telt! Wij hebben niet veel tijd te vermorsen, Mike. Waar is het meisje, waar is Mabel?

De smokkelaar wierp Raffles een valse blik toe en zei toen:

— Weg! Ik had immers gezegd dat ik haar tot aan de deur zou geleiden? Welnu, dat heb ik gedaan!

— En, was die deur de straatdeur? vroeg Raffles afgemeten.

— Zou je mijn pols niet willen loslaten? zei Mike grijnzend. Ik ben ongewapend en je verspert de deur!

— Nogmaals: waar is het meisje?

— Nogmaals: ze is weg!

— En, waar is die ongelukkige vrouw, die je hier in de gang hebt neergeslagen?

— Ina? O, die is heengegaan! antwoordde Puddler onverschillig.

— Waarheen is zij gegaan? vroeg hij.

— O, naar een plek, waar zij het, naar wij willen hopen, heel goed zal hebben! antwoordde Mike. Stel je zo veel belang in haar?

— Ja, dat doe ik. In ieder geval was die vrouw voor jou nog veel te goed! En nu zullen wij eens praten, mijnheer Mike Puddler! Ga daar op die stoel zitten en verroer je niet, want wij zijn alle drie van avond een weinig kort aangebonden en wat wij nog te doen hebben vereist spoed.

HOOFDSTUK VII.

DE DOOD VAN DE SMOKKELAAR

De braspartij was in volle gang. Er waren nu in de salon van Mike Puddler twaalf mannen en een zestal vrouwen, uitgelaten dansend bij de klanken van de luidspreker. Het getier was zo luid, dat het nu en dan zelfs de klanken van de luidspreker overstemde.

En terwijl dit alles gebeurde, zocht Raffles in het grote huis haastig en geheel alleen naar de verblijfplaats van Mabel Haldrup. Mike had niets willen loslaten, maar Raffles kende de schurk en was er van overtuigd, dat zij nog binnenshuis was.

Hij was nu vlak in de buurt van het oorverdovend feestrumoer en liep door een brede gang, helder verlicht, toen hij stil stond voor een deur, waarachter hij een zacht gekreun meende te horen. Binnen tien tellen had hij de deur met zijn looper geopend en trad binnen.

Luider dan ooit drong het gekrijs en het gelach der dronken gasten tot hem door.. Hij schakelde het licht in. Het gerucht kwam blijkbaar van achter een dikke, bruin fluwelen portière, die een zijdeur afsloot. Nu en dan zag Raffles zelfs door een kier een been, een arm, en stukje van een gezicht.

Op een sofa uitgestrekt lag Ina Fetch en uit haar borst druppelde traag donkerrood bloed. Zij lag met een doodsbleek gelaat en wijd geopende ogen naar de zoldering te staren, maar zij herkende Raffles toch onmiddellijk, die dadelijk aan haar zijde was, zich over haar heenbukte en zachtjes vroeg:

— Hoe komt dat? Wat is er gebeurd?

— Hij heeft op mij geschoten.

— En gebeurde dat hier, vlak naast de salon, waar gedronken en gelachen

wordt? vroeg Raffles, rillend van afschuw.

— Niet hier, in de zaal zelf! antwoordde zij heel zacht. Ze dwongen me midden op de tafel te gaan staan, tussen de wijn en de fijne gerechten in en zo schoot hij me neer. Daarna hebben ze me hierheen gesleept. En het feest ging voort! Ze dachten dat ik dood was, maar zie je, ik draag al sedert een maand een maliënkolder tegen messtoten. Dat heeft de kogel belet, te diep door te dringen maar ik bloed hier dood, en ze laten me rustig sterven, het zijn beesten!

Zonder zich om iets te bekommeren, zonder een spoor van vrees voor de gevolgen ging Raffles onmiddellijk snel en zwijgend aan het werk. Hij scheurde het fijne goed van de avondjapon met een enkelen ruk vaneen en ontgespte toen niet zonder moeite de kolder, die uit fijne schakels van het beste staal, met leder gevoerd, was vervaardigd.

Maar tegen een kogel uit een brownning was dat pantser toch niet bestand geweest.

Het hemd van de fijnste zijde was met bloed doordrenkt en Raffles begon de wonde zo goed mogelijk te zuiveren met het water uit een wastafel, dat hij in het vertrek vond, dat blijkbaar dienst moest doen als toiletkamer.

Toen tilde hij haar in zijn sterke armen van de sofa op. Het doodsbleke koude gelaat rustte tegen het zijne. Slap hingen de armen neer. Maar zij fluisterde, even de ogen openend:

— Ik dank je! Je bent goed! Als ik blijf leven, dan zal ik het aan jou te danken hebben.

— Spreek niet! zei Raffles. Aan-

stonds heb ik een inlichting van u nodig.

Hij droeg Ina snel naar een vertrek, dat een slaapkamer bleek te zijn, legde haar op het bed neder en dekte haar toe met de dekens.

— Hier zijt gij voorlopig veilig! zei hij toen. Zodra ik kan, zal ik u hier weghalen! De wonde is niet dodelijk en alleen het bloedverlies heeft u verzwakt. Ik zal de deur afsluiten en de sleutel bij mij steken. En luister nu. Die schurk van een Puddler heeft Mabel Haldrup hier ergens opgesloten! Waar kan zij zijn? Zeg het mij spoedig!

— Dan kan zij alleen maar in de kleine groene kamer zijn, op de tweede verdieping, de derde deur aan uw rechterhand, als gij de tweede gang zijt ingegaan, te rekenen van het portaal af. Het is de linkse gang.

— Ik ga er dadelijk heen!

Hij verliet de kamer, deed de deur op slot, stak de sleutel in zijn zak, en ijelde de trap op, zonder iemand te ontmoeten. Hij vond spoedig de aangegeven gang en de deur. Ook deze was gesloten, maar slechts met twee zware, stalen grendels, die Raffles slechts had terug te schuiven.

Hij trad in een vertrek, dat gecapitionneerd was als de cel van een krankzinnige.

Er stonden geen andere meubelen dan een brede rustbank, een kleine tafel en een paar stoelen. Op een van die stoelen zat Mabel, die met grote, verschrikte ogen naar de deur keek, maar een kreet van blijdschap slaakte, toen zij Raffles herkende en hem tegemoet snelde.

— Kom aanstonds mee! beval Raffles zacht. Ik zal u bij mijn vrienden brengen. Gij zijt nu volkomen veilig.

Als gij wilt zal een hunner u naar een standplaats van de taxi's brengen, hier dicht bij.

Zwijgend vlogen zij de trappen af, tot dat ergens een deur open ging en het gelaat van Brand te zien kwam, die het hoofd om de kier stak, blijkbaar op alles voorbereid.

— In orde Charles! zei Raffles zacht. Breng deze jonge dame naar een standplaats van taxi's of roep een voorbijrijdende chauffeur aan, maar niet al te dicht in de buurt van dit huis, wij moeten voorzichtig zijn, die schurk heeft overal helpers! Kom daarna onmiddellijk terug, want er is nog meer te doen!

En vijf minuten later stond Raffles in de werkkamer van Mike Puddler en beproefde daar rustig de sleutels van de bos, die hij de smokkelaar had ontnomen, op de kleine, maar stevige brandkast, die tegen en der zijmuren stond. Het duurde niet lang of het meubelstuk gaf zich gewonnen en de zware deur draaide open, en verleende Raffles het aanzicht op stapels bankpapier een aantal waardevolle effecten, die gemakkelijk te verzilveren zouden zijn.

Hij deed die inhoud zonder overhaasting in zijn binnenzakken yerdwijnen en draaide zich om om het vertrek te verlaten, toen hij stil bleef staan, bij het zien van twee mannen, die waarschijnlijk niet volkomen nuchter waren, maar toch lang niet dronken genoeg, om geen logische gevolgtrekkingen meer te kunnen maken.

Een hunner was Andy Howell, de vriend van Mike. Hij stond met een sigaret tussen de lippen en een browning tussen de vingers en zei spottend:

— Wel, kijk eens aan! De wolven verscheuren elkander in het bos! Een

inbreker bij de brandkast van Mike Puddler! Maar wacht eens even, bij mijn arme ziel, dat is onze bezoeker! Welja, dat is de man uit de kelder, die door die slet bevrijd is! maar dan...

Zijn spottende toon veranderde eensklaps en werd dreigend. Hij deed een stap naar voren en ging voort:

— Waar is Mike? Wat is er met hem gebeurd? Is hij om zeep?

— Nog niet! antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij willen hopen, dat het niet lang meer zal duren! Hij is rijp en overrijp voor de galg!

— Jim, ga dadelijk de anderen waarschuwen! Of nog beter, tracht eerst Mike te vinden. Toen hij afgerekend had met die del, zou hij naar de kamer gaan, aan het einde van de gang, de gele kamer, waar de jongens deze kerel zouden hebben neergeschoten! Daar is dus zeker iets voorgevallen. Ik houd hem wel in bedwang met mijn blaffer! En daarna ga je de lui in de zaal waarschuwen.

De tweede man verdween haastig, niet zeer vast ter been, maar beziel met de grootste ijver.

— Begin maar met die bankbiljetten weer uit je zak te doen! nodigde Howell Raffles uit. Neen wacht, weg je handen! Ik zal het zelf wel doen. Je mocht eens een wapen in je binnenzak dragen! Steek je handen op!

Raffles stond, met de handen boven zijn hoofd, midden in de kamer en zijn hoofd, midden in de kamer en Howell kwam op hem toe, na zijn revolver in zijn linkerhand te hebben overgenomen. Met de loop op de maag van Raffles gericht, bleef hij voor hem staan en stak zijn hand reeds uit naar de binnenzak van Raffles, toen deze, na

ongemerkt zijn evenwicht te hebben verplaatst, sneller dan de gedachte zijn rechterbeen kromde en met zijn knie bliksemsnel het wapen uit de richting bracht. Een ogenblik later rolde de schelm in een hoek van het vertrek, getroffen door een van de krachtigste hoeken, die Raffles ooit had uitgedeeld.

Hij was voor het ogenblik volkomen knock-out. Voor alle zekerheid raapte Raffles de browning op, stak ze in zijn zak en verliet haastig het vertrek. En het was tijd, want hij hoorde ergens in het grote huis snelle voetstappen, die naderbij kwamen. Tenslotte had het voortdurend schieten toch de aandacht getrokken.

Raffles snelde haastig door de gang, liep een trap af, die niet de hoofdtrap was en bereikte zo langs een omweg de gele kamer weer.

Hij klopte op een bijzondere wijze op de deur, sprak toen een paar woorden en daarop ging de deur op een kier open en het brede gezicht van Henderson werd zichtbaar.

— Waar zijn die twee verraderlijke schelmen nu? vroeg Raffles.

— Ieder in een afzonderlijke kast, Mylord!

— Mooi zo! En Mike?

— Die ligt gebonden op de grond!

— Nu dan is er geen tijd meer te verliezen! Ik hoor voetstappen! Het is een hele bende, met de dames erbij!

— Zullen wij maken, dat wij wegkomen, Mylord?

— Ik zou geen ogenblik aarzelen, James, maar twee dingen maken het onmogelijk! Ten eerste weet mijnheer Brand niet wat er gebeurd is en hij zou hierin de val kunnen lopen en ten tweede ga ik niet weg, voordat ik die

ongelukkige, gewonde vrouw in veiligheid weet! Heeft Mike Puddler gezien, wat je met de agenten deed?

— Neen, die zijn in een zijkamer!

— Daar is mijnheer Brand! Juist bijtijds! Nu kan alles nog een zeer fraai einde nemen!

Inderdaad kwam Brand naar boven, zeer voorzichtig om zich heen ziende en toen hij Raffles en Henderson op de gang ontwaarde, rapporteerde hij opgewekt:

— Ze is in veiligheid! Ben jij hier gereed?

Een paar minuten later liep een schreeuwende troep mannen met de revolvers in de vuisten door de brede gang van de tweede verdieping, toen twee agenten hun tegemoet traden die verbaasd riepen:

— Wat is dat voor een comedie? Zijn jullie gek geworden, jongens?

De troep stond stil, de voorste man kwam wantrouwend naderbij, klaar om te schieten en vroeg toen, beurteelings van de ene agent naar de ander kijkend:

— Zijn jullie de ...bewusten? Zijn jullie erbij?

— En of! antwoordde de grootste der twee agenten!

— Je nummer! Laat eens kijken! 9003 en 8137! Het is in orde! Waar is Mike?

— Dik in orde, jongens! Wij hebben hem zoeven los gemaakt! Die vervloekte Engelsman had hem te pakken genomen!

— Waar zit hij nu? Hebben jullie hem kunnen grijpen?

— Is al onderweg naar het bureau! Daar zit een mooie kluit voor ons aan! En Mike is mee, om tegen hem te getuigen. Ha ha!!

— Maar Ina ? Wat is daarmee gebeurd ?

— Nu vraag je meer dan ik weet ! Wat is er met haar ?

— Wel, Mike schoot haar overhoop, omdat ze die Engelsman had vrijgelaten en ze is nergens meer te vinden ! Het is de waarachtige waarheid, het lijkt hier op een spookhuis !

No 9003 haalde de schouders op en zei ongeduldig :

— Daar weet ik niets van ! We zijn hier gehaald door Mike om voor Raffles te zorgen ! En er is voor hem gezorgd, dat verzeker ik jullie ! Ga nu maar kalm souperen, alles is in de beste orde ! Wij komen straks ook een vorkje meepikken.

De twee agenten sloegen aan, met een oogknipje naar de troep, een hunner wuifde grinnikend en toen begonnen zij langzaam de trap af te dalen, tot er plotseling boven hun hoofd een schreeuw klonk en de stem van Mike gilde, half verstikt van woede :

— Vervloekte ezels ! Stommelingen ! Dat zijn de agenten niet ! Die liggen in een kast ! Hondsvotten, die jullie zijn !

Raffles is weg, met de twee vrouwen en met mijn geld !

De twee agenten keken elkander eens aan en verhaastten zeer aanzienlijk hun schreden.

Juist toen zij beneden aan de hoge trap waren, kwam daarboven Mike aanstormen, zonder jas of vest, maar gewapend.

Hij wilde vuren, maar in zijn drift bleef zijn voet haken achter de koperen riggel, die daar boven de looper vasthield. Hij slaakte een rauwe kreet en sloeg voorover de trap af. Zijn hoofd bonsde viermalen op de harde treden. Zijn vrienden namen hem op met een gebroke nek.

Toen zij beneden kwamen, viel er van de twee gewaande agenten geen spoor meer te zien.

Enkele minuten later deed een troep van vijftig politiebeambten, ditmaal van de goede soort, een inval in het huis van Mike Puddler en arresteerde daar de overlevenden, want er was verzet gepleegd en vier der smokkelaars werden neergeschoten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

PROFESSOR SHIRLEY

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Ambr.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.

